

Arrest

nr. 270 276 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. KNALLER
Louizalaan 114/27
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 22 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2021 met refertenummer 98352.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat R. KNALLER verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. VAN WYMERSCH, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is volgens haar verklaringen België binnengekomen in december 2016 en dient op 26 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 februari 2021 aangetekend verzonden. Bij arrest nr. 258 760 van 28 juli 2021 bevestigt de Raad voormelde beslissing.

Op 22 juli 2019 heeft verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend. Op 12 februari 2020 wordt beslist dat deze aanvraag onontvankelijk is genomen en wordt een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13) genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen:

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.06.2019 werd ingediend door :

*CDLR nationaliteit: Brazilië geboren te Guarulhos op (...)1988
en als wettelijke vertegenwoordigster van : CDSA geboren te Belo Horizonte op (...)2006
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene haalt aan sedert 2016 in België te verblijven. Betrokkene beweert aldus dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf zou hebben. Echter hierbij dient te worden opgemerkt dat de duur van verblijf in België geenszins kan vergeleken worden met haar verblijf en relaties in het land van herkomst. Haar verblijf in België betreft slechts een relatief korte periode; zij verblijft, volgens haar verklaringen, in het land sinds 2016. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met haar land van oorsprong. Verder haalt zij aan dat haar zoon en zij goed geïntegreerd zijn, zij beiden vlot Frans spreken. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de integratie en taalkennis zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Betrokkene haalt aan een goed opgeleide schoonheidsspecialiste te zijn. Zij is werkwilleg en kan direct aan het werk. Ter staving hiervan legt zij een arbeidscontract voor. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene heden niet in het bezit is van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken. Dit kan dan ook geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene zijn. Het kan wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Verder dient te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om

vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Betrokkene beroept zich aldus op artikel 8 EVRM waarbij zij verwijst naar het feit dat zij door haar jarenlange verblijf hier een gezins- en privéleven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw en haar kind samenwonen maar dat geen van beiden over een legaal verblijf beschikt, waardoor zij samen kunnen terugkeren naar Brazilië. Verder toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden in België verblijven. Zij toont onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat In zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene haalt verder aan dat haar zoon hier naar school gaat en dat de scholen in Brazilië niet van hetzelfde niveau zijn. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien dienen zij slechts tijdelijk terug te keren naar Brazilië. Eenmaal in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten staat het betrokkene vrij haar kind terug in te schrijven aan een Belgische school. Betrokkene verwijst verder naar een artikel dat het Braziliaans schoolsysteem uitlegt. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit een algemeen artikel betreft dat het schoolsysteem uitlegt. Haar zoon ging reeds voorheen naar school in Brazilië. Zij toont niet aan dat dit niet goed ging, zij toont eveneens niet aan dat zij niet over de financiële middelen kan beschikken om haar zoon een goede opleiding te geven. Het is aan betrokkene om haar verklaringen te staven. In casu blijft het een loutere verwijzing naar een algemeen artikel en brengt zij elementen aan op haar persoonlijke situatie. Het hebben van vrienden en kennissen, hobby's zijn elementen die behoren tot de gegrondheid. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Tweede bestreden beslissing:

"Aan mevrouw:

Naam, voornaam: CDLR geboortedatum: (...)1988
geboorteplaats: Guarulhos nationaliteit: Brazilië

en haar kind

CDSA geboren te Belo Horizonte op (...)2006

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene verklaart sedert 2016 in België te verblijven. De termijn van 90 op 180 dagen is dan ook ruimschoots verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert drie middel aan:

“Over het EERSTE MIDDEL genomen van de schending van :

- artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- het evenredigheidsbeginsel ;
- het beginsel van behoorlijk bestuur, dat het beginsel van het gewettigd vertrouwen omvat.

Gezien de Vreemdelingendienst van mening is dat:

“ (...) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2016 in België te verblijven. Betrokkene beweert aldus dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf zou hebben. Echter hierbij dient te worden opgemerkt dat de duur van verblijf in België geenszins kan vergeleken worden met haar verblijf en relaties in het land van herkomst. Haar verblijf in België betreft slechts een relatief korte periode; zij verblijft, volgens haar verklaringen, in het land sinds 2016. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met haar land van oorsprong.

Verder haalt zij aan dat haar zoon en zij goed geïntegreerd zijn, zij beiden vlot Frans spreken. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de integratie en taalkennis zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Betrokkene haalt aan een goed opgeleide schoonheidsspecialiste te zijn. Zij is werkwilleg en kan direct aan het werk. Ter staving hiervan legt zij een arbeidscontract voor. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene heden niet in het bezit is van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken. Dit kan dan ook geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene zijn. Het kan wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privé leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Verder dient te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM. 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Betrokkene beroept zich aldus op artikel 8 EVRM waarbij zij verwijst naar het feit dat zij door haar jarenlange verblijf hier een gezins- en privéleven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient

gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw en haar kind samenwonen maar dat geen van beiden over een legaal verblijf beschikt, waardoor zij samen kunnen terugkeren naar Brazilië. Verder toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden in België verblijven. Zij loont onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. " Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt verder aan dat haar zoon hier naar school gaat en dat de scholen in Brazilië niet van hetzelfde niveau zijn. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien dienen zij slechts tijdelijk terug te keren naar Brazilië. Eenmaal in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten staat het betrokkene vrij haar kind terug in te schrijven aan een Belgische school.

Betrokkene verwijst verder naar een artikel dat het Braziliaans schoolsysteem uitlegt. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit een algemeen artikel betreft dat het schoolsysteem uitlegt. Haar zoon ging reeds voorheen naar school in Brazilië. Zij toont niet aan dat dit niet goed ging, zij toont eveneens niet aan dat zij niet over de financiële middelen kan beschikken om haar zoon een goede opleiding te geven. Het is aan betrokkene om haar verklaringen te staven. In casu blijft het een loutere verwijzing naar een algemeen artikel en brengt zij elementen aan op haar persoonlijke situatie.

Het hebben van vrienden en kennissen, hobby 's zijn elementen die behoren tot de gegrondheid. Zij kunnen het voorwerp uit maken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst. "

Terwijl artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de besturen verplichten hun handelingen uitdrukkelijk te motiveren;

Dat deze uitdrukkelijke motiveringsplicht re (...) doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et (...) à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »

Vrij vertaald:

« de geadresseerde van de beslissing in staat moet stellen kennis te nemen van de redenen waarop deze beslissing is gebaseerd, zonder dat de autoriteit evenwel verplicht is de motivering van deze redenen uiteen te zetten. Het volstaat dus dat uit de beslissing de motivering van haar auteur duidelijk en ondubbelzinnig blijkt, zodat de geadresseerde van de beslissing de motivering ervan kan begrijpen en (...) de bevoegde rechter zijn toezicht ter zake kan uitoefenen (door ons onderlijnd) (R.V.V., n° 129.161, 11 september 2014; R.V.V. n° 259.379, 13 augustus 2021).

In de eerste bestreden handeling stelt tegenpartij enkel in algemene bewoordingen dat de omstandigheden van goede integratie en van duur van het verblijf niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt;

Dat tegenpartij deze elementen eenvoudigweg uitsluit van het onderzoek van de uitzonderlijke omstandigheden op grond dat zij om toestemming tot verblijf in België te verkrijgen, worden ingeroepen, en niet om de onmogelijkheid te rechtvaardigen om deze aanvraag in Brazilië in te dienen, hetgeen niet in de zin zou zijn van artikel 9, lid 3, van de wet van 15 december 1980;

Dat artikel 9 lid 3 op 15 september 2006 (!!!) werd ingetrokken.

Dat het dan ook verbazing wekt om verwijzingen naar achterhaalde wettelijke bepalingen aan te treffen in wat een uitdrukkelijk onderbouwd beslissing zou moeten zijn;

Dat in tegenstelling tot wat tegenpartij stelt, verzoekende partijen naar deze elementen verwezen omdat zij, in combinatie met de andere aangevoerde uitzonderlijke omstandigheden, de moeilijkheid of zelfs de onmogelijkheid van een terugkeer naar Brazilië rechtvaardigen;

Dat tegenpartij niet voldaan heeft aan haar motiveringsplicht door een beslissing uit te geven die verzoekende partijen niet in staat stellen om haar redenering te begrijpen;

Dat tegenpartij tot staving van haar "motivering" een uitspraak van de Raad van State van "24 oktober 2001, nr. 100.223" aanhaalt;

Dat tegenpartij blijkbaar niet op de hoogte is van de latere rechtspraak;

Dat de Raad van State inderdaad herhaaldelijk geoordeeld heeft dat tegenpartij niet aan haar uitdrukkelijke motiveringsplicht voldoet wanneer:

« la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie »,

Vrij vertaald:

"tegenpartij in het algemeen beslist dat de duur van het verblijf van een vreemdeling op het grondgebied, zijn integratie, zijn inschrijving bij een openbare arbeidsorganisatie het leren van het Frans en het Nederlands en het verrichten van arbeid geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen vormen in de zin van artikel 9, derde lid, van voornoemde wet van 15 december 1980, en zich hierbij onttrekt van het in specie toekijken op het verbleefsvan verzoek waarvan ze gevat wordt"

(R.V., arrest n° 121.440 dd. 8 juli 2003; cfr. ook R.V., arrest n° 126.341 dd. 12 december 2003) (door ons onderlijnd).

Dat uit de eerste bestreden akte duidelijk blijkt dat tegenpartij de elementen betreffende de duur van het verblijf en de goede integratie stelselmatig lijkt te verwerpen;

Dat verzoekende partijen zich daarom afvragen hoe zij anders hun situatie kunnen doen gelden;

Dat het gebrek van tegenpartij aan haar motiveringsplicht, het gebrek aan belangstelling van de Vreemdelingenzaken betreffende het lot van verzoekende partijen aantoon;

Dat dit gebrek aan belangstelling ook voortvloeit uit de abnormaal lange termijn die verstreken is tussen de goedkeuring van de bestreden handelingen en de kennisgeving ervan;

Dat verzoekende partijen tussen 12 februari 2020 en 23 september 2021 niet wisten dat in hun dossier een beslissing was genomen;

Dat deze situatie verzoekende partijen in de rechtmatige overtuiging liet verkeren dat het op 13 juni 2019 ingediende verzoek om verblijf op grond van artikel 9 bis nog hangende was;

Dat het nog verbazingwekkender is dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet zo spoedig mogelijk aan de eerste verzoeker werd betekend, aangezien erin beslist wordt dat verzoekende partijen het grondgebied binnen 30 dagen na de kennisgeving ervan moeten verlaten;

Dat de tijd tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en de kennisgeving ervan heeft bijgedragen tot een nog betere integratie van verzoekers in België;

Dat uit de ongewoon lange periode blijkt duidelijk dat tegenpartij zich tijdens meer dan anderhalf jaar niet één keer om het lot van verzoekende partijen heeft geïnteresseerd;

Dat uit deze feiten volgt dat tegenpartij niet werkelijk de bedoeling had om verzoekende partijen te dwingen het Belgische grondgebied te verlaten;

Dat in die omstandigheden het kennisgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten volstrekt onredelijk is en neerkomt op een onevenredige inmenging in het leven van een moeder en haar jonge zoon;

Dat de motivering van de bestreden beslissing de verwaarlozing van het voor de Belgische administratie bindende evenredigheidsbeginsel niet zou kunnen rechtvaardigen.

Dat de bestreden handeling dus artikels 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsnog het vertrouwensbeginsel en het evenredigheidsbeginsel schendt.
Dat de twee bestreden aktes nietig moeten worden verklaard.

Over de **TWEEDE MIDDEL** op grond van de schending van:

- Artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Artikels 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- het beginsel van behoorlijk bestuur, volgens hetwelk de autoriteit verplicht is over de zaak te beslissen met inachtneming van alle relevante elementen van de zaak;
- van de kennelijke beoordelingsfout.

Gezien de Vreemdelingendienst van mening is dat:

" (...) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2016 in België te verblijven. Betrokkene beweert aldus dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf zou hebben. Echter hierbij dient te worden opgemerkt dat de duur van verblijf in België geenszins kan vergeleken worden met haar verblijf en relaties in het land van herkomst. Haar verblijf in België betreft slechts een relatief korte periode; zij verblijft, volgens haar verklaringen, in het land sinds 2016. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met haar land van oorsprong.

Verder haalt zij aan dat haar zoon en zij goed geïntegreerd zijn, zij beiden vlot Frans spreken. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de integratie en taalkennis zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). (...)".

Hoewel verzoekende partijen ter ondersteuning van hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 een aantal uitzonderlijke omstandigheden aangevoerd hebben;

Dat in de eerste bestreden handeling wordt gesteld dat "redelijkerwijs kan worden aangenomen" dat eerste verzoekende partij voldoende banden heeft met Brazilië, een land waar zij is geboren en waar zij veel langer heeft gewoond dan in België;

Het volgen van een dergelijke "motivering" zou artikel 9bis van elke betekenis ontdoen, aangezien de meeste, zo niet alle verzoekers in een ander land dan België zijn geboren en een groot deel van hun leven daar hebben doorgebracht;

Dat tegenpartij, door haar beslissing zo te rechtvaardigen, voorbijgaat aan de werkelijkheid die verzoekende partijen hebben uiteengezet in het op 13 juni 2019 ingediende verblijfsverzoek;

Dat deze bewijst dat het leven van verzoekende partijen nu in België is (werk, lopende scholing, sociale kring, enz.);

Dat het niet gaat om de banden die nog bestaan in het land van herkomst, maar om degene die in België bestaan; Dat het schrijven van het tegendeel neerkomt op een ingrijpende wijziging van de betekenis van artikel 9bis;

Dat tegenpartij omgekeerd zwijgt over de tijd die tweede verzoekende partij, een minderjarige, in België heeft doorgebracht op een scharnierleeftijd in zijn school- en maatschappelijk leven;

Dat de eerste bestreden akte voortzet dat "de duur van het verblijf in België en de goede integratie geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 vormen", zich baserend op een arrest van de Raad van State van 24 oktober 2001;

Dat in tegendeel uit de recente rechtspraak blijkt dat: « [...] le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle qu'il a déjà jugé que ni une bonne intégration en Belgique ni la longueur du séjour du requérant ne constituent, à elles seules, des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, précité [-] »

Vrij vertaald:

"[...] de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat hij reeds heeft geoordeeld dat noch de goede integratie in België, noch de duur van het verblijf van de verzoeker op zich alleen uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van voornoemde wet van 15 december

1980 [...]” (RVB, arrest n° 129.162, 11 september 2014. Zie ook RVB, arrest n° 257.240, 25 juni 2021) (door ons onderlijnd en in vet gezet).

Dat de toevoeging "op zich alleen" het mogelijk maakt om met zekerheid te stellen dat de duur van het verblijf en de goede integratie, samengenomen met andere aangevoerde elementen, een uitzonderlijke omstandigheid kunnen vormen in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat in casu verzoekende partijen zich op tal van andere factoren hebben beroepen die verband houden met de duur van hun verblijf en met hun uitstekende integratie in België, met name (1) de ernstige schade die zij zouden lijden indien zij België zouden verlaten, zelfs voor onbepaalde tijd, (2) de belofte van een zeker werk in België - die reeds werd verricht onder dekking van een oranje kaart - voor eerste verzoekende partij en (3) de schending van artikel 8 van het EVRM.

Dat tegenpartij met geen enkel van deze elementen rekening heeft gehouden;

Dat ze echter verplicht is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak, op grond van het beginsel van behoorlijk bestuur dat haar beslissingen moet leiden;

Dat uit de eerste bestreden handeling niet valt op te maken waarom tegenpartij bij het onderzoek van de uitzonderlijke omstandigheden van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 in combinatie met de andere aangevoerde omstandigheden (werk, school, sociaal en vriendschappelijk leven, enz.) beslist heeft om geen rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoekers en met hun goede integratie;

Dat de eerste bestreden handeling in strijd is met artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, met de artikels 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en met het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk de overheid verplicht is te beslissen met inachtneming van alle relevante elementen van het geval.

Dat beide bestreden handelingen derhalve nietig moeten worden verklaard.

Over het DERDE MIDDEL op grond van de schending van:

- artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikel 8 van het EVRM;
- artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind;
- artikel 22bis van de Belgische Grondwet;
- de kennelijke beoordelingsfout ;
- het evenredigheidsbeginsel.

Eerste onderdeel

Gezien de Vreemdelingendienst van mening is dat:

“(…) Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voort gezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privé/even aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Verder dient te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Betrokkene beroept zich aldus op artikel 8 EVRM waarbij zij verwijst naar het feit dat zij door haar jarenlange verblijf hier een gezins - en privé leven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van der gelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief

dossier blijkt dat mevrouw> en haar kind samenwonen maar dat geen van beiden over een legaal verblijf beschikt, waardoor zij samen kunnen terugkeren naar Brazilië. Verder toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden in België verblijven. Zij loont onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; Eli RM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. " Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).(...)"

Overwegende dat, zoals tegenpartij zelf opmerkt, de Staat, omdat het gaat om een situatie van eerste toelating, een positieve verplichting heeft om de vreemdeling toe te staan op zijn grondgebied te blijven, zodat hij er zijn gezins- en privéleven kan onderhouden en ontwikkelen;

Dat tegenpartij deze positieve verplichting negeert, artikel 8 EVRM verkeerd interpreteert en de rechtspraak ontkent;

Dat volgens de eerste bestreden handeling verzoekende partijen niet aangetoond zouden hebben dat er zodanige nauwe banden bestaan dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen;

Dat ook wordt verklaard dat het gebrek aan een legaal verblijf in België hen in staat stelt om gemakkelijk naar Brazilië terug te keren voor het indienen van het verblijfsverzoek;

Dat tegenpartij stelt dat verzoekende partijen niet zouden hebben aangetoond dat de door hen aangeknoopte sociale relaties van zodanige aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen;

Dat de motivering van tegenpartij een onjuiste rechtsopvatting is;

Dat ten eerste het toepassingsbereik van het EVRM onafhankelijk is van overwegingen betreffende nationaliteit, woonplaats of geografische factoren;

Dat het Hof inderdaad bevestigt dat het volstaat dat de vreemdeling fysiek aanwezig is op het grondgebied van een Staat die lid is van het EVRM om van de bescherming te genieten (EHRM, 2 mei 1997,1). v. Verenigd Koninkrijk).

Dat de motivering van tegenpartij duister, of althans onduidelijk is, wanneer zij stelt dat het ontbreken van een "legaal" verblijf in België het gemakkelijk maakt om naar Brazilië terug te keren;

Dat deze "motivering" des te verbazingwekkender is gezien een persoon die een "legaal" verblijf in België heeft, geen verzoek hoeft in te dienen, daar zijn verblijf reeds geregulariseerd is;

Dat verzoekende partijen dus de redenering van tegenpartij niet begrijpen;

Dat dan, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in zijn recent arrest nr. 259.345 van 12 augustus 2021, preciseert dat:

« Le Conseil rappelle que l'article 8 CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une « vie familiale », il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T / Finlande, §150). La notion de vie privée n'est pas non plus définie par l'article 8 CEDLI. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, §29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie dont en fait ».

Vrij vertaald:

'De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM geen definitie geeft van het begrip "gezinsleven" of van het begrip "privé-leven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd. Wat het bestaan van een "gezinsleven" betreft, moet eerst worden nagegaan of er een gezin bestaat. Daarna moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende nauw is (EHRM 12 juli 2001, K. en T. v. Finland, §150). Het

begrip "privé-leven" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EI IRM benadrukt dat het begrip "privé-leven" een ruim begrip is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is een exhaustieve definitie te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Het bestaan van een gezinsleven of een privé leven, of beide, moet feitelijk worden beoordeeld. "

Dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het inderdaad "mogelijk noch noodzakelijk is om te trachten het begrip 'privé-leven' exhaustief te definiëren, [het] te restrictief [is] om het te beperken tot een 'intieme binnensfeer' waarbinnen eenieder zijn persoonlijke leven kan leiden zoals hij of zij wil, en de wereld buiten die binnensfeer volledig uit te sluiten. De eerbiediging van het privé- leven moet tot op zekere hoogte ook het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen, ook in de professionele en commerciële sfeer" (vrije vertaling) (EHRM, Niemietz v. Duitsland, 16 december 1992, §29) (door ons onderlijnd).

Dat het recht om kwalitatief bevredigende relaties met derden te onderhouden de privéleven betreft;

Dat de door elk van verzoekers aangegane sociale banden derhalve van aard zijn om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen;

Dat de eerste bestreden handeling in strijd is met artikel 8 EVRM, artikel 11bis van de Belgische Grondwet, artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en een kennelijke beoordelingsfout inhoudt.

Tweede onderdeel

Gezien, de Vreemdelingendienst van mening is dat:

"(...) Betrokkene haalt verder aan dat haar zoon hier naar school gaat en dat de scholen in Brazilië niet van hetzelfde niveau zijn. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien dienen zij slechts tijdelijk terug te keren naar Brazilië. Eenmaal in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten staat het betrokkene vrij haar kind terug in te schrijven aan een Belgische school.

Betrokkene verwijst verder naar een artikel dat het Braziliaans schoolsysteem uitlegt. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit een algemeen artikel betreft dat het schoolsysteem uitlegt. Haar zoon ging reeds voorheen naar school in Brazilië. Zij toont niet aan dat dit niet goed ging, zij toont eveneens niet aan dat zij niet over de financiële middelen kan beschikken om haar zoon een goede opleiding te geven. Het is aan betrokkene om haar verklaringen te staven. In casu blijft het een loutere verwijzing naar een algemeen artikel en brengt zij elementen aan op haar persoonlijke situatie.(...)

Overwegende dat artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind staat: "Bij alle beslissingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door openbare of particuliere instellingen van maatschappelijk welzijn, rechtbanken, bestuurlijke of wetgevende autoriteiten, vormen de belangen van het kind de eerste overweging".

Dat het belang van het kind "in ruime zin verwijst naar het welzijn van het kind, dat afhangt van verschillende specifieke omstandigheden zoals de leeftijd en de rijpheid van het kind, de aan- of afwezigheid van zijn of haar ouders, de omgeving waarin het leeft en zijn of haar persoonlijke geschiedenis" (UNHCR Guidelines on Determining the "Best Interests of the Child", in EHRM, 6 juli 2010 Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, §52) (door ons onderlijnd).

Dat tegenpartij stelt dat de eerste verzoekende partij het hoger belang van haar kind heeft geschaad door hem op school in te schrijven, hoewel zij zich in een situatie van illegaal verblijf bevindt;

Dat dergelijke verklaringen niet alleen erg verrassend zijn, maar ook ongegrond;

Dat tegenpartij zelf verklaart dat de schoolplicht van minderjarige kinderen een wettelijke verplichting is, waarvan de eerbiediging onafhankelijk is van de regelmatigheid van de verblijfplaats;

Dat de eerste verzoekende partij dus de Belgische wetten heeft nageleefd;

Dat als ze anders had gehandeld, men haar zeker verwijten zou hebben gemaakt;

Dat de bewering dat de eerbiediging van de Belgische wetten door een persoon die op regularisatie van haar verblijf wacht, neerkomt op het schaden van het belang van het kind, roept vragen op;

Dat deze opmerkingen erop neerkomen dat a contrario wordt gezegd dat eerste verzoekster haar kind van school had moeten houden in afwachting van de regularisatie van hun verblijf;

Dat duizenden kinderen dan van Belgische scholen zouden moeten worden verwijderd, velen van hen met ouders die geen geldige verblijfsvergunning hebben op het ogenblik dat zij in België naar school gaan;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken meer dan anderhalf jaar nodig had om zijn beslissingen mee te delen, waardoor de tijd van de eventuele ontscholing zou verlengd worden;

Dat de opmerkingen van het Dienst Vreemdelingen zaken vragen oproepen en niet in staat stellen om de redenering die tot deze conclusie heeft geleid, te begrijpen;

Dat tegenpartij, wanneer zij stelt dat Arthur van school moet worden teruggetrokken om naar Brazilië terug te keren om een verblijfsvergunning aan te vragen, zelf het belang van het kind negeert;

Dat verzoekende partijen voor onbepaalde tijd naar Brazilië terug te sturen ongetwijfeld in strijd met het hoger belang van het kind staat;

Dat de eerste bestreden handeling artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 8 EVRM, artikel 22bis van de Belgische Grondwet, artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind schendt en onder de categorie van kennelijke beoordelingsfout in hoofde van tegenpartij valt.

Derde onderdeel

Gezien de Vreemdelingendienst van mening is dat :

"(...) Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Verder dient te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of ver blijf smacht iging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Betrokkene beroept zich aldus op artikel 8 EVRM waarbij zij verwijst naar het feit dat zij door haar jarenlange verblijf hier een gezins - en privéleven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen hij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen hij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van der gelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw en haar kind samenwonen maar dat geen van beiden over een legaal verblijf beschikt, waardoor zij samen kunnen terugkeren naar Brazilië. Verder toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden in België verblijven. Zij loont onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitsers land, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. " Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).(...) ". Overwegende dat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering vereist dat het bestuursorgaan "de motivering van zijn opsteller duidelijk en ondubbelzinnig uiteenzet, zodat de geadresseerde van het

besluit de motivering ervan kan begrijpen en deze in voorkomend geval in het kader van een beroep kan betwisten, en de bevoegde rechter zijn toetsing ter zake kan uitoefenen" (vrije vertaling) (RVV nr. 129.161, 11 september 2014; RVV., nr. 259.379, 13 augustus 2021).

Dat in casu tegenpartij enkel stelt dat een tijdelijke scheiding het privé- en gezinsleven van verzoekers niet verstoort;

Verzoekende partijen hebben echter in het kader van de verblijfsaanvraag aangegeven hoe een terugkeer naar Brazilië, ook al is het maar tijdelijk, hen ernstig zou schaden;

Dat tegenpartij haar beslissing niet uitdrukkelijk en toereikend motiveert wanneer deze beslissing niet in staat stelt om de redenering te begrijpen die haar heeft geleid tot de conclusie dat hun privé- en gezinsleven niet zou worden geschaad door een tijdelijke terugkeer naar Brazilië;

Dat het evenredigheidsbeginsel vereist dat de belangen tegen elkaar worden afgewogen alvorens een beslissing wordt genomen;

Dat tegenpartij er zelf op wijst dat deze belangenafweging ook wordt vereist door artikel 8 EVRM;

Dat tegenpartij zich beperkt tot de stelling dat een tijdelijke scheiding geen schade richt aan het privé- en gezinsleven, en zo het feit dat "uitzetting onherroepelijk alle sociale banden verbreekt tussen de uitgezette persoon en de gemeenschap waarin hij of zij leeft, die alle kunnen vallen onder het begrip privé-leven in de zin van artikel 8 [EVRM]" ontkent. (EHRM Hof, 26 maart 1992, Beljoudi v. Frankrijk, concurrerende opinie van rechter Martens) (vrij vertaald);

Dat een tijdelijke terugkeer naar Brazilië ongetwijfeld het in België opgebouwde gezins- en privéleven ernstig zal schaden en in casu een onevenredige en onredelijke maatregel vormt;

Dat tegenpartij, die bovengenoemde elementen negeerde, bijgevolg, als bijkomend aan de eerste bestreden handeling, een bevel heeft uitgegeven om het grondgebied te verlaten;

Dat de tegenpartij op 12 februari 2020 beslist om een bevel uit te vaardigen om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten, aan het begin van de meest kritieke periode van de gezondheids crisis COVID-19;

Dat bovendien verzoekende partijen pas in september 2021, wanneer deze gezondheids crisis meer dan actueel is, in kennis gesteld werden van dit bevel om het land te verlaten;

Dat deze crisis het reizen tussen België en het buitenland nog steeds erg beperkt en bemoeilijkt, onder meer naar Brazilië waar de gezondheidssituatie catastrofaal is (meer dan 603.000 doden tot september 2021, zijnde een van de zwaarst getroffen landen);

Dat het "tijdelijk" karakter van de scheiding, derhalve zuivere speculatie is en een kennelijke beoordelingsfout vormt;

Dat er in de gegeven omstandigheden geen zekerheid bestaat dat deze scheiding slechts tijdelijk zal zijn, of althans dat zij tijdelijk zal zijn in die mate dat zij geen schade zal berokkenen aan verzoekende partijen;

Dat de bestreden handelingen artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (EVRM), artikel 22bis van de Belgische Grondwet, het evenredigheidsbeginsel schendt en op een kennelijk beoordelingsfout berust.

Dat de eerste bestreden akte derhalve nietig moet worden verklaard.

Hetzelfde geldt voor het bevel om het land te verlaten, dat bijkomend is aan de eerste bestreden akte."

2.2. Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De gemachtigde heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde volstaat niet om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing naar een achterhaalde wettelijke bepaling verwijst, namelijk "artikel 9.3" van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing die begint met "*in toepassing van artikel 9bis van de wet*" en verder stelt "*artikel 9.3, in casu 9bis van de wet*" blijkt dat de gemachtigde verwijst naar de correcte wetsbepaling. Voorts blijkt dat de gemachtigde van alle in de aanvraag aangevoerde elementen heeft onderzocht of deze in aanmerking komen als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster moet klaar en duidelijk in haar aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster brengt in de aanvraag van 22 juli 2019 twee elementen aan die volgens haar als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd: het risico op schending van artikel 8 van het EVRM aangezien het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar zoon zich op Belgisch grondgebied afspeelt en haar integratie in België.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong of gewoonlijk verblijf kan indienen. Elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State dat "*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*" Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Er moet worden benadrukt dat verzoeksters situatie er een is van een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdelingen op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij hun recht op gezins- en privéleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdelingen (en eventuele gezins- of familieleden) enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2021, bevestigd bij nr. 258 760 van 28 juli 2021,

blijkt: *“In december 2016 reisde u samen met uw zoon naar België en vervoegde u er uw partner. Rond Pasen 2019 keerden u en uw zoon voor een drietal weken terug naar Brazilië. Jullie verbleven deze periode bij uw ouders in Belo Horizonte. Uw Belgische advocaat had u aangeraden naar Brazilië terug te keren, een nieuw paspoort aan te vragen en België opnieuw legaal binnen te reizen.”*

De regel om het verzoek in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst is in beginsel een evenredige inmenging in het privé- en gezinsleven van de vreemdeling, aangezien dit slechts een formaliteit is die een tijdelijke scheiding van zijn Belgische omgeving noodzaakt, onder voorbehoud van de beslissing over de gegrondheid van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden. Een dergelijke inmenging in het privé- en gezinsleven is bij wet bepaald en kan met het oog op het verkrijgen van de vereiste machtiging slechts een eventuele tijdelijke verwijdering met zich meebrengen die geen verbreking van de banden tussen de betrokkenen impliceert.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de elementen van privé- en gezinsleven, en de naleving van artikel 8 van het EVRM ingeroepen door verzoekster in haar verblijfsaanvraag, wel degelijk in overweging werden genomen door verwerende partij die weigerde er een buitengewoon karakter aan te verlenen. Verzoekster beperkt zich tot het louter herhalen van haar verblijf van enkele jaren in België en dit met een beweerd opgebouwd privéleven met persoonlijke, sociale en economische banden en een kind dat schoolloopt in België. Zij blijft in gebreke om het onredelijk of disproportioneel karakter van de inmenging aan te tonen. Verzoekster toont niet aan dat haar partner in de onmogelijkheid zou verkeren haar te vergezellen naar of te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Het is een kenmerk van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. Verzoekster voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren.

Niettegenstaande de gezinseenheid op zich niet in het gedrang is, heeft verweerder rekening gehouden met de door verzoekster ingeroepen hinderpalen die volgens haar verhinderen dat zij als gezin tijdelijk moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Hierbij is in het bijzonder aandacht besteed aan de vraag of er concrete aanwijzingen zijn dat dit de belangen van het kind zou schaden. Het gegeven dat het kind in België schoolloopt maakt volgens verweerder op zich nog niet dat het voor het kind bijzonder moeilijk is om samen met haar moeder naar Brazilië te gaan.

De gemachtigde motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Verder dient te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Betrokkene beroept zich aldus op artikel 8 EVRM waarbij zij verwijst naar het feit dat zij door haar jarenlange verblijf hier een gezins- en privéleven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw en haar kind samenwonen maar dat geen van beiden over een legaal verblijf beschikt, waardoor zij samen*

kunnen terugkeren naar Brazilië. Verder toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden in België verblijven. Zij toont onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat In zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene haalt verder aan dat haar zoon hier naar school gaat en dat de scholen in Brazilië niet van hetzelfde niveau zijn. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien dienen zij slechts tijdelijk terug te keren naar Brazilië. Eenmaal in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten staat het betrokkene vrij haar kind terug in te schrijven aan een Belgische school. Betrokkene verwijst verder naar een artikel dat het Braziliaans schoolsysteem uitlegt. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit een algemeen artikel betreft dat het schoolsysteem uitlegt. Haar zoon ging reeds voorheen naar school in Brazilië. Zij toont niet aan dat dit niet goed ging, zij toont eveneens niet aan dat zij niet over de financiële middelen kan beschikken om haar zoon een goede opleiding te geven. Het is aan betrokkene om haar verklaringen te staven. In casu blijft het een loutere verwijzing naar een algemeen artikel en brengt zij elementen aan op haar persoonlijke situatie. Het hebben van vrienden en kennissen, hobby's zijn elementen die behoren tot de gegrondheid. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Er werd een onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitgevoerd, met inbegrip van het hoger belang van het kind, zoals gevoegd in het administratief dossier. Verweerder heeft oog gehad voor de concrete belangen van het kind zelf en meent dat niet blijkt dat het kind daadwerkelijk schade zal ondervinden bij een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 22bis van de Grondwet wordt erop gewezen dat volgens van het vierde lid van deze bepaling het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

In het administratief dossier bevindt zich een evaluatienota waaruit blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt niet op kennelijk onredelijke wijze: "In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind : betrokkene heeft één minderjarig kind in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de moeder en stiefvader te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op

verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven : betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind en partner. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 12/02/2020 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. De schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC